

ning for et Lands Opkomst som Godstransporten. Altsaa, de sønderjydske Jernbaners Ordning er et Led i det Genforeningsarbejde, som det danske Folk, den danske Rigsdag har Pligt til at gennemføre.

Der er fra forskellige Sider, særlig af det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt blevet anget efter en ny Landsret paa Fyn. Vi har en Søndre Landsret hos os, og den har sin Værdi især nu i Overgangstiden. Den har ikke særlig meget at bestille, og jeg tror, at i Stedet for at bygge nye Landsretter vilde det være rimeligt at lægge Omraader fra Vestre eller Østre Landsret, naar de har for meget at bestille, ind under Søndre Landsret. Der har man en udmærket Retsbygning, der er Bolig til Dommere og Plads til alt, hvad der skal til, og der er jo ikke længere Vej fra Odense til Sønderborg end fra Odense til København. Saa ogsaa den Side af Sagen vil let kunne ordnes.

Jeg skal rette et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, der har anket over, at den sønderjydske Udstykningslov for Præstegaarde var noget vanskelig at administrere, at der var visse Vanskeligheder forbundet med at føre denne Lov ud i Livet.

Jeg skal indrømme, at Udførelsen af denne Lov kan medføre visse Vanskeligheder. Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen pegede straks, som den praktiske Mand han er, paa Sagens Kærne, idet han siger, at Loven er gennemført ud fra den Grundbetragtning, at denne Jord er Menighedens Ejendom. Ja, dette er ganske ubestridelig rigtigt. Lige fra den allerældste katolske Tid, fra Koncilierne gennem Reformationen og dansk Kirkelovgivning til 1864 og ved Indførelsen af den tyske Grundlov 1. Oktober 1867 er Menighedernes, Sognenes Ejendomsret til denne Jord fastslaaet i en lige og klar Linie. Den oprindelige Bestemmelse for disse Jorder, at de gennem alle Tider skulde sikre Guds Ords Forkyndelse for disse Menigheder, er slaaet fast. Ja, Ejendomsretten er saa meget fastere for Kirkejordens Vedkommende, at endskønt der var fuld Udstykningsfrihed dernede, var det næsten umuligt at købe endog en Byggeplads af de kirkelige Jorder. Ja, siger saa det ærede Medlem, man holder altsaa paa Ejendomsretten, men forlader dette Princip og frigiver disse Jorder til Udstykning. Man forlader nu ikke Ejendomsrettens Princip, Ejendomsprincippet er fastholdt, det, der sker, er Indførelse af et saakaldt Kirkearvefæste, hvor Sognenes Ejendomsret bibeholdes; det er ganske klart, at den er bibeholdt paa dette Punkt.

Rigtignok frigiver man Brugsretten til disse Jorder, og Brugsretten er jo en væsentlig Del af Ejendomsretten. Det er ganske vist en stor Indrømmelse, og det haaber jeg, man her vil anerkende. Lov er Lov, og Lov skal holdes, og selv om denne Lov er noget vanskelig at administrere, er det gaaet helt godt til Dato, og Lovens Hovedformaal, at denne Jord skal sikres det mindre Landbrug, har jeg hævdet og gennemført overalt. Jeg skal ikke forsværge, at det maaske et enkelt Sted ikke lykkes i første Omgang, men jeg er klar over, at det nok skal komme senere, og vi skal i disse Forhold, der er saa fremmede for den sønderjydske Befolkning, dog fare noget med Lempe. Vi har jo for at bruge et mildt Udtryk faaet en mild Skylle af Love ned over os i Sønderjylland, og der skal dog nogen Tid til at fordøje dem.

Den sociale Lovgivning her i Landet stiller store og uvante Krav til de sønderjydske Kommuner, og ligeledes maa dansk Jordlovgivnings Principper, som er nye dernede, have Tid til at vinde Indpas i Befolkningen, saa at de gode og rigtige Principper, der i Virkeligheden ligger til Grund for dansk Jordlovgivning, kan bundfælde sig dernede. Vi har hidtil dernede kun kendt den nationale Jordpolitik, hvor vi hvert Aar gjorde op Tab og Gevinst overfor Tyskerne, hvor mange Ejendomme og hvor mange Hektarer vi havde tabt eller vundet i Kampen mod Tyskerne. Det tyske Folk, det tyske Rige, kendte ogsaa fortrinsvis kun national Jordpolitik; man brugte den overfor Franskmand, men hovedsagelig overfor Polakker og Danske, en national Jordpolitik, der nu giver Bagslag. Det vil i nogen Maade altid være farligt at drive national Jordpolitik. Nu bruger Polakkerne de samme Principper overfor Tyskerne, som disse brugte overfor dem. De gaar ikke frem efter det gamle Princip: Hvad I vil, at Menneskene skal gøre mod Eder, skal I gøre imod dem — men de siger: Øje for Øje og Tand for Tand; de er noget mere robuste, end man er her i vort Land. Vi kendte heller ikke dernede i Sønderjylland noget Befolkningsspørgsmaal, Sønderjylland var tyndt befolket, Udvandringen efter 1864 havde slaaet dybe Huller i vore Rækker, der var Jord nok, Plads nok til Landmænd dernede. Vore Byer stagnerede, fordi Tyskerne, heldigvis maaske, ikke gjorde noget for deres Udvikling, der var intet Befolkningsspørgsmaal i Sønderjylland saaledes som der er her i Landet. Heller ikke i Tyskland var der noget Befolkningsspørgs-